

Mimořádné snížení trestu odnětí svobody

Závěr o nepřiměřené přísnosti trestu odnětí svobody uloženého v rámci zákonné (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody se musí opírat o zhodnocení okolností případu a poměrů pachatele, nestačí jen názor soudu o přílišné přísnosti trestní sazby a její dolní hranice. Ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku je třeba aplikovat přísně individuálně, ovšem s respektováním zásady rovnosti před zákonem a předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Již z názvu ustanovení, že jde o mimořádné snížení trestu odnětí svobody, vyplývá, že nebude možno jej aplikovat pravidelně, na jakoukoliv věc, ale na situace něčím zvláštní, neobvyklé, odlišující se od běžně se vyskytujících případů.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 7 Tdo 949/2020-1434 ze dne 23.9.2020)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného P. E., nar. XY, trvale bytem XY, podaném proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 1 To 50/2019, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci pod sp. zn. 28 T 9/2015, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněného P. E. odmítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 14. 5. 2019, č. j. 28 T 9/2015-1191, byl obviněný P. E. uznán vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), e), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil ve spolupachatelství se spoluobviněnými M. Z. a L. Š. (o nichž bylo tímto rozsudkem rovněž rozhodnuto). Byl mu uložen podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let za současného vyslovení dohledu. Obviněnému bylo uloženo, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu. Dále bylo podle § 228 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto o společné a nerozdílné povinnosti obviněných nahradit poškozeným České průmyslové zdravotní pojišťovně škodu ve výši 163 790 Kč a D. A. „škodu“ ve výši 212 875, 20 Kč (správně: škodu ve výši 1 800 Kč a nemajetkovou újmu – náhradu za vytrpěnou bolest ve výši 211 075, 20 Kč). Poškozený D. A. byl podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytkem uplatněného nároku „na náhradu škody“ (správně: s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy – ztížení společenského uplatnění) odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti rozsudku krajského soudu obviněný P. E. odvolání nepodal. Podali je spoluobvinění M. Z. a L. Š., poškozený D. A. a státní zástupkyně. Ta odvolání zaměřila v neprospěch obviněného P. E., a to výhradně do výroku o trestu, jemuž vytýkala nesprávné snížení trestu odnětí svobody pod spodní hranici trestní sazby podle § 58 odst. 1 tr. zákona, a navrhla uložit obviněnému P. E. trest odnětí svobody v rámci zákonné trestní sazby, a to při její spodní hranici. Poškozený D. A. odvolání zaměřil proti výroku o odkázání s uplatněným nárokem na náhradu za ztížení společenského uplatnění na občanskoprávní řízení. Vrchní soud v Olomouci rozhodl o podaných odvoláních rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 To 50/2019-1282, tak, že k odvolání státní zástupkyně zrušil rozsudek krajského soudu ve výroku o trestu uloženém obviněnému P. E. a při nezměněném výroku o vině tohoto obviněného odsoudil podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Dalším výrokem rozhodl, že v ostatních výrocích zůstává rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k obviněnému P. E. nezměněn. Odvolání dalších dvou obviněných a poškozeného podle § 256 tr. ř. zamítl.

3. Obviněný P. E. podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání, které zaměřil proti výrokům týkajícím se viny, trestu i náhrady škody a opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), k) tr. ř. Ohledně výroku o vině namítl, že soudy se měly zabývat tím, zda jeho jednání nenaplnňuje skutkovou podstatu trestného činu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, neboť byl pod vlivem alkoholu. Proti výroku o trestu namítl, že odvolací soud nesprávně uložil trest v zákonné (nesnížené) sazbě. Obviněný se ke svému jednání doznal, opravdu upřímně litoval toho, co se stalo, poškozenému se vícekrát omluvil, na náhradu škody zaplatil 82 000 Kč. Před projednávanou událostí žil řádným životem a žije tak i nadále. V nejbližší době se mu narodí dcera. On sám je v druhém stupni invalidity, což snižuje možnosti jeho zaměstnání ve výkonu trestu. Vyslovil názor, že v jeho konkrétním případě soud prvního stupně správně aplikoval mimořádné snížení trestu odnětí svobody. Konečně podle názoru obviněného v rozsudku soudu vrchního chybí výrok vztahující se k náhradě škody. To odůvodnil tím, že poškozenému zaplatil 82 000 Kč, proto částka přiznaná poškozenému měla být o tuto částku snížena. Obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci a aby krajskému soudu přikázal nové projednání a rozhodnutí věci.

4. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství v písemném vyjádření k dovolání uvedla, že jednání obviněného nemohlo být posouzeno jako trestný čin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, neboť z provedeného dokazování nevyplývá, že by jednal ve stavu nepřičetnosti. Trest uložený obviněnému je zcela adekvátní, odpovídající zákonným kritériím. Navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, protože bylo podáno z jiných důvodů, než jsou vyjmenovány v § 265b tr. ř.

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je zčásti přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. obviněným prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e tr. ř.), a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

6. V této věci bylo odvolání ohledně obviněného P. E. podáno jen proti výroku o trestu a proti výroku o odkázání poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních stran uplatněného nároku na ztižení společenského uplatnění. Odvolací soud byl povinen (a oprávněn) podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumat ve vztahu k tomuto obviněnému zákonnost a odůvodněnost pouze těchto oddělitelných výroků, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo (aniž byl přitom povinen přezkoumat jiné výroky postupem podle § 254 odst. 2, 3 tr. ř.).

7. Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Proto mohl obviněný P. E. napadnout dovoláním (ve svůj prospěch) rozhodnutí odvolacího soudu jen ve výroku o trestu. Přípustný rozsah dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu totiž závisí na tom, v jakém rozsahu byla dána přezkumná povinnost (a přezkumné oprávnění) odvolacího soudu (soudu druhého stupně), a to bez ohledu na to, že sám odvolací soud by si ji vyložil úžeji (případně širěji). Jinak řečeno, dovolání je přípustné v rozsahu, v němž soudu druhého stupně lze vytýkat, že buď sám při rozhodování o opravném prostředku způsobil vadu zakládající některý z dovolacích důvodů, anebo že takovou vadu, kterou způsobil již soud prvního stupně, v opravném řízení neodstranil, ač tak měl a mohl učinit.

8. Směřuje-li přesto dovolání obviněného také proti výroku o vině, je v této části nepřípustné (viz rozhodnutí č. [20/2004](#) Sb. rozh. tr.). Totéž platí ohledně té části dovolání, která směřuje proti adheznímu výroku, který odvolací soud přezkoumával z podnětu odvolání poškozeného pouze v jiné části, řešil jiný nárok - konkrétně v odvolacím řízení sporný nárok na náhradu za snížení společenského uplatnění. Také u jednotlivých oddělitelných výroků učiněných v adhezním řízení, tj. podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 229 tr. ř., je nutno samostatně posuzovat přípustnost dovolání proti těmto výrokům. Samostatnými výroky jsou přitom i z tohoto hlediska nejen výroky o náhradě

majetkové škody, o náhradě nemajetkové újmy a o vydání bezdůvodného obohacení, ale i (v rámci rozhodování o náhradě nemajetkové újmy) výroky podle § 2958 o. z. o náhradě za vytrpěnou bolest, o náhradě za tzv. další nemajetkovou újmu a o náhradě za ztížení společenského uplatnění (srov. rozh. č. [14/2014](#) Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 6 Tdo 1309/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 2. 2020, sp. zn. 7 Tdo 1485/2019).

9. Jen pro úplnost a zcela nad rámec přezkumné povinnosti dovolacího soudu lze dodat, že dovolatelem zmiňovaná právní kvalifikace podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku nepřicházela v úvahu a žádný důkaz úvahy o ní neopodstatňoval (mimo jiné obviněný sám se podrobně k celému skutku vyjadřoval, jeho následné racionální jednání po činu popsala například svědkyně A. B.). A pokud jde o námitku proti výroku o odkázání poškozeného s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v podobě ztížení společenského uplatnění na občanskoprávní řízení, nebylo by ji možné – kromě toho, že je i v této části dovolání nepřipustné – podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Tento důvod dovolání je naplněn, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Podstatou tohoto dovolacího důvodu tedy je, že soud nevyčerpal v celém rozsahu to, co bylo (respektive mělo být) předmětem rozhodnutí – tj. soud nerozhodl o něčem, o čem rozhodnout měl, respektive nerozhodl o tom v celém rozsahu. Nikoli tedy že nerozhodl správně (případně že své rozhodnutí řádně neodůvodnil), což byla podstata námítky dovolatele ve vztahu k výroku o výši náhrady škody a náhrady za vytrpěnou bolest.

10. Obviněný směřoval část své dovolací argumentace proti výroku o jemu uloženém trestu. V tomto rozsahu je dovolání přípustné, neboť jde o otázku, která byla předmětem rozhodování odvolacího soudu.

11. Nejvyšší soud však připomíná, že dovolání není běžný opravný prostředek a neplní funkci „dalšího odvolání“. Dovolání je mimořádný opravný prostředek, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z důvodů uvedených v § 265b tr. ř. Konkrétní uplatněné námitky mají relevanci dovolacího důvodu jen za předpokladu, že obsahově odpovídají jeho zákonnému vymezení. Žádný z dovolacích důvodů se nevztahuje k (ne)přiměřenosti trestu.

12. Obviněný své dovolání ve vztahu k výroku o trestu opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jenž je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Za jiné nesprávné hmotněprávní posouzení je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu. Námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatnit v zásadě jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy jestliže byl obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř. (viz rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb. rozh. tr.). Z výše uvedeného je zřejmé, že námitku obviněného, v rámci které odkázal na existenci polehčujících okolností a na své osobní a rodinné poměry a domáhal se snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby, není možné podřadit pod uplatněný ani žádný jiný dovolací důvod.

13. Nejvyšší soud dodává, že jeho zásah jako dovolacího soudu je v daném ohledu možný jen zcela výjimečně, pokud je napadeným rozhodnutím uložený trest tak extrémně přísný, zjevně nespravedlivý a nepřiměřený, že je to neslučitelné s ústavním principem proporcionality trestní represe. V takovém případě by zásah Nejvyššího soudu vyplýval především z ústavně zaručeného

práva na ochranu před zasahováním do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, případně z práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17).

14. K podobnému pochybení ovšem napadeným rozhodnutím nedošlo. Zákonné podmínky pro snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku a uložení podmíněného trestu naplněny nebyly. Soud prvního stupně postupoval v rozporu se zákonem, jestliže u obviněného P. E. přikročil k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby a uložil mu podmíněný trest. Odvolací soud se správným způsobem zhostil své prezkumné povinnosti, jestliže tuto vadu napravil a trest uložil v rámci zákonné trestní sazby (která je stanovena od pěti do dvanácti let odnětí svobody).

15. Podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici zákonem stanovené trestní sazby.

16. V souvislosti s možností použití ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že již z názvu tohoto ustanovení je zřejmé, že jde o mimořádné snížení trestu odnětí svobody, a nikoli o pravidelný postup soudu. Lze tak dovodit, že okolnosti případu nebo poměry pachatele musí být alespoň v nějakém směru neobvyklé a výjimečné (míněno ve prospěch pachatele) do té míry, že ani trest uložený na samé spodní hranici stanovené trestní sazby, kterou je pachatel ohrožen, není způsobitelný vyjádřit jejich význam. Použití tohoto institutu proto nemohou zdůvodnit jen běžně se vyskytující skutečnosti ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný. Mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze opírat o takové běžně se vyskytující okolnosti, jako například doznání pachatele k trestnému činu, lítost nad jeho spácháním, náhrada způsobené škody, vedení řádného života apod. Při aplikaci § 58 odst. 1 tr. zákoníku je nutné respektovat výjimečný charakter tohoto ustanovení a použít ho jen v těch případech, kdy lze přesvědčivě dovodit splnění všech zde uvedených podmínek (viz rozhodnutí č. [24/2015](#) Sb. rozh. tr.). Nemůže se jednat o souhrn jakýchkoliv polehčujících okolností, nýbrž jen takových, které se v dané kvalitě nebo kvantitě u konkrétního trestného činu běžně nevyskytují a výrazně snižují závažnost trestného činu, neboť jen za splnění těchto předpokladů může nabýt charakteru okolností výjimečných.

17. Z výše uvedeného plyne, že okolnosti případu nebo poměry pachatele, o které lze opřít mimořádné snížení trestu odnětí svobody, mohou být dány samostatně, nebo mohou být podstatná obě tato hlediska zároveň. Okolnostmi případu se z hlediska možnosti aplikace § 58 odst. 1 tr. zákoníku rozumí zejména skutečnosti, které mají vliv na posuzování povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (blíže viz § 39 tr. zákoníku). Pokud jde o poměry pachatele, jestliže ovlivnily spáchání trestného činu, přihlédně se k nim již v rámci okolností případu, jinak musí být z hlediska § 58 odst. 1 tr. zákoníku takového rázu, že trest odnětí svobody uložený v rámci zákonné (nesnížené) trestní sazby, byť i na její dolní hranici, by se u tohoto pachatele důvodně počítával jako podstatně citelnější než u jiných pachatelů a byl by příliš přísný. V tomto směru se zde uplatní osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry pachatele.

18. Závěr o nepřiměřené přísnosti trestu odnětí svobody uloženého v rámci zákonné (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody se musí opírat o zhodnocení okolností případu a poměrů pachatele, nestačí jen názor soudu o přílišné přísnosti trestní sazby a její dolní hranice. Ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku je třeba aplikovat přísně individuálně, ovšem s respektováním zásady rovnosti před zákonem a předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Již z názvu ustanovení, že jde o mimořádné snížení trestu odnětí svobody, vyplývá, že nebude možno jej aplikovat pravidelně, na jakoukoliv věc, ale na

situace něčím zvláštní, neobvyklé, odlišující se od běžně se vyskytujících případů (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 5 Tdo 1356/2018).

19. Soud prvního stupně svůj postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku odůvodnil tím, že obviněný nebyl v minulosti soudně trestán ani projednáván pro přestupek, řádně pracuje, snaží se poškozenému uhrazovat škodu a trestného činu upřímně lituje. Konstatoval tudíž existenci dvou polehčujících okolností – podle § 41 písm. n), o) tr. zákoníku. Dále přihlédl k okolnosti, že obviněný se trestné činnosti dopustil na popud svého bratra, spoluobviněného M. Z., veden snahou bratrovi pomoci. Odvolací soud však uzavřel, že se jednalo o běžně se vyskytující polehčující okolnosti, které mimořádné snížení trestu neodůvodňují, a proto uložil obviněnému trest odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby.

20. Nejvyšší soud se s tímto závěrem odvolacího soudu ztotožnil. Dodává, že podstatná pro posuzování podmínek § 58 odst. 1 tr. zákoníku je povaha spáchaného skutku, který spočíval podle zjištění nalézacího soudu v tom, že všichni tři obvinění po předchozí společné dohodě počkali dne 15. 7. 2014 kolem 21:00 hodin u chaty bývalé restaurace K. v Šumperku na poškozeného D. A., nar. XY, který byl na toto místo vylákán A. B., s úmyslem donutit poškozeného podepsat uznání dluhu a stažení trestního oznámení. Po příchodu poškozeného se všichni tři za ním rozběhli, dohonili ho a obvinění P. E. a L. Š. ho začali kopat a obviněný P. E. ho začal bít holí do hlavy a do břicha. Poté poškozeného posadili a obviněný M. Z. po něm požadoval podepsání uznání dluhu, což poškozený nedokázal, neboť byl zbitý a dezorientovaný. V důsledku uvedeného jednání poškozený utrpěl mimo jiné krevní výrony nad tvrdou plenou mozkovou s nutností neurochirurgické operace a plastiky tvrdé pleny mozkové, zhmoždění levého čelního a spánkového laloku mozku, přítomnost bublinek plynu v lební dutině, zlomeninu kosti čelní vlevo, zlomeninu stropu očnice vlevo, zlomeninu klínové kosti, zlomeninu čichové kosti oboustranně, zlomeninu horní čelisti vlevo, zlomeninu jařmového oblouku vpravo a další zranění a dále posttraumatickou stresovou poruchu a postkomoční syndrom, kterými trpěl ještě v době znaleckého vyšetření dne 10. 7. 2015 (tj. zhruba po roce od činu). Ve výroku rozsudku je dále konstatováno, že obviněný P. E. s ohledem na užitý nástroj a intenzitu útoku vůči hlavě poškozeného musel být „nejméně srozuměn s tím, že může způsobit poškození mozku, tedy důležitého orgánu“.

21. Způsobení těžké újmy na zdraví poškozenému je kladeno (v návaznosti na skutková zjištění) za vinu pouze obviněnému P. E. Právě on podle zjištění nalézacího soudu bil poškozeného dřevěnou holí do hlavy (je zde nerozhodné, že odvolací soud měl za to, že na tomto jednání se podílel i spoluobviněný L. Š.). Jednání obviněného P. E. bylo proto právně kvalifikováno oproti spolupachatelům přísněji, jako zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), c), e), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (soudy se neztotožnily s návrhem státní zástupkyně na kvalifikaci jednání obviněného jako pokusu zločinu vraždy podle § 21 odst. 1, § 140 odst. 1 tr. zákoníku).

22. Z výše popsaných okolností je zřejmá vysoká závažnost skutku obviněného P. E. Jednal po předchozí domluvě se spolupachateli, ve skupině a s využitím vylákání poškozeného na místo činu. Na čin se spolu s obviněným L. Š. maskovali a vybavili zbraněmi. Přestože obviněný P. E. uváděl, že ani nevěděl, co je důvodem setkání s poškozeným a ani ho to nezajímalo, poškozeného napadl popsaným surovým způsobem. Přitom byl podle zjištění nalézacího soudu z pachatelů nejagresivnější (i spoluobviněný M. Z. uváděl, že ho musel od poškozeného odtahovat). Útok v popsané podobě byl excesem z předchozí dohody a jednalo se o obtížně pochopitelnou brutalitu. V důsledku takto intenzivního útoku poškozený utrpěl skutečně vážná zranění, která jej mohla ohrozit i na životě (viz závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství). K okolnostem po činu lze dodat, že i když se tím soudy v napadených rozhodnutích podrobně nezabývaly, tak v důsledku jednání obviněných, kteří odvedli poškozeného k obviněnému M. Z. (místo k lékaři), se mu nedostalo ihned lékařského ošetření, takže do nemocnice se dostavil až v pátek 18. 7. 2014, kdy teprve byl hospitalizován a následujícího dne podstoupil neurochirurgický operační zákrok.

23. Z uvedeného vyplývá, že mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby u obviněného P. E. nepřicházelo v úvahu. I pokud by Nejvyšší soud přihlédl k soudu výslovně nekonstatovaným polehčujícím okolnostem doznání a věku blízkého věku mladistvých [§ 41 písm. f), l) tr. zákoníku], stále tu jde o souhrn vcelku běžně se vyskytujících polehčujících okolností, které bezesporu mají být zohledněny, ovšem v rámci zákonem stanovené (a v daném případě značně široké – od pěti do dvanácti let odnětí svobody) trestní sazby. Navíc by u obviněného bylo namísto zvažovat na druhé straně přitěžující okolnosti – spáchání trestného činu s rozmyslem a surovým způsobem [§ 42 písm. a), c) tr. zákoníku]. Ani z hlediska osobních a rodinných poměrů obviněného nebyly zjištěny (ani tvrzeny) žádné výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení trestu pod dolní hranici sazby.

24. Shrnuto, trest uložený obviněnému P. E. napadeným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci je trestem plně odpovídajícím zákonu i ústavní zásadě proporcionality trestní represe. Skutečnost, že obviněný považuje tento trest za nepřiměřeně přísný, není dovolacím důvodem.

25. Dovolání obviněného je zčásti nepřijatelné, v další části (ohledně výroku o trestu) jeho argumentace neodpovídá uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ani žádnému jinému dovolacímu důvodu). Proto Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Učinil tak v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)